

DS 28/11/2017

Grensoverschrijdend gedrag

Animatie De succesvolste anime-film aller tijden kan ook hier menig tienerhart sneller doen slaan. Maar met een leuk idee heb je nog geen epos.

Your name

★★★★☆

Van: Makoto Shinkai

Met de stemmen

van: Ryunosuke

Kamiki, Mone

Kamishiraishi

(107 min.)

Het is een aardige gimmick: door een mysterieus fenomeen wisselt een verveeld plattelandsmeisje om de twee à drie dagen van lichaam met een hippe stadsjongen, kilometers ver. Zelf hebben de twee er geen enkele impact op. Ook voor de jongen is dat schrikken, maar het went snel om 's ochtends aan zijn borsten te voelen. Hoe zou je zelf zijn?

Dit *genderbendende* verhaal over tieners die elkaars lichaam verkennen, werd een onwaarschijnlijk kassucces in thuisland Japan, maar ook in China en Australië. Zo stootte *Your name* de klassieker *Spirited away* van de troon als succesvolste Japanse animatiefilm ooit.

Het eerste uur maakt *Your name* zijn naam waar, als een charmante tienerfilm over de verwarrende puberteit en meer. De twee ontdekken dat vrouwelijkheid en

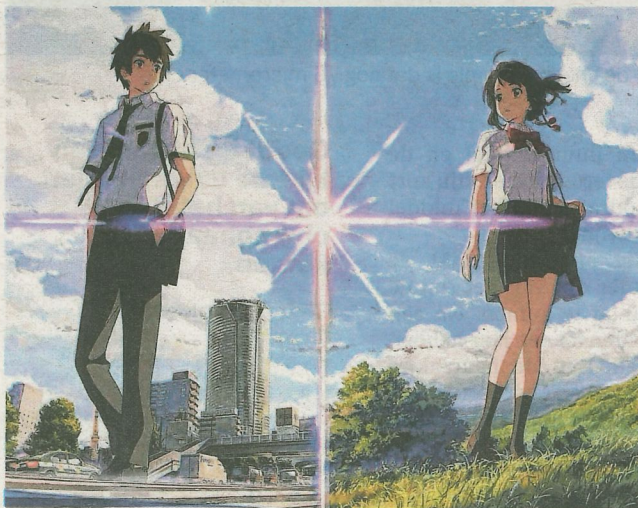
mannelijkheid geen tegenstellingen zijn, maar een glijdende schaal, die minstens gedeeltelijk onafhankelijk is van wat er tussen je benen hangt. Wat David Bowie al wist: een jongen die zijn vrouwelijkheid weet aan te boren, heeft daar niets dan voordeel aan. Zo maakt de kerel met zijn plotse naaikunsten behoorlijk indruk op het onbereikbare meisje op wie hij zijn oog heeft laten vallen. Of de film wel een erg progressief idee heeft van wat dan vrouwelijke talenten zijn, is nog een andere kwestie.

Met een dagboek in hun gsm's houden de twee wisselaars elkaar op de hoogte van beider levens. Zo worden ze langsom meer verwante zielen, maar ook gemankeerde geliefden. En passant overbrugt de film de gigantische kloof tussen de metropolis en het Japanse platteland, met zijn archaische geloof en tradities.

Maar omdat een gimmick ook maar een gimmick is, sleurt regisseur Makoto Shinkai er halfweg een heel nieuwe verhaallijn in, over een verwoestende natuurramp. Het Japan van post-Fukushima heeft duidelijk wat te verwerken, maar het voelt aan als een vruchteloze manier om een truc tot een epos te rekken. Shinkai mist zowel in het verhaal als in de stijl het trefzekere talent van grootmeester Hayao Miyazaki en zijn vermaarde Studio Ghibli. Het ziet er al te gladjes uit, terwijl de film gaandeweg zijn jus verliest.

Desondanks: met je verstand op nul is het voor (overjaarse) pubers lekker wegzwijmelen.

JEROEN STRUYS

Genderbending op z'n Japans. © rr